

Den Tid var nu inde, da det københavnske Sommerliv mellem de hvide Villaer langsmed Øresundskysten Dag for Dag udfoldede sig med lysere og festligere Farver. Den forøgede Træghed, som Sol og Stille skabte paa det »rigtige« Land, sporedes ikke her. Den store Bys stærke Pulsslag forplantede sig ad Strandvejen ud i det grønne, og Telegrafens og Telefonens Nervetraade holdt Dagen igennem Livets Kræfter i Aande derude i den livløse Natur. Store Dampere svingede ind til Landgangsbroerne, helt nedtyngede til den ene Side af deres tusindhovedede Fragt, og Jernbanetog af en halv Kilometers Længde standsede hvert Øjeblik ved Stationerne for i mindre end et Minut at opsluge eller udspy et bølgende Menneskemyr, der tilhjuls og tilfods spredte Storstadens magtfulde Uro dybt ind i Nordsjællands Skove.

Over Livet paa »Skovbakken« hvilede der under alt dette en trykket Stemning. Philip Salomon og Fru Lea havde i denne Tid lange og mismodige Samtaler med hinanden om deres Børn.